

Kitaplık

– AliKemal · 21 Nisan 2016

Memur maaşıyla geçinebilmek zor zanaattır. Memuriyetimin son yıllarında bir memur maaşıyla üniversitede üç çocuk okutup aç kalmamaya çalışıyordum. Üç çocuğum da burssuz, memur çocuğusunuz diyerek üçüne de burs verilmemişti. Her ihtiyacımızı borca girmeden görmek için mücadele ediyordum, zira yakamı bir de borca kaptırırsam işin içinden çıkamayacağımın bilincindeydim. Bu sebeple herkesin cebinde üçer beşer tane bulunan kredi kartlarından bile hiç edinmemiştim. Okuduğum kitapları genelde yarı fiyatına kitap satan sahaflardan temin ediyordum. Kendim için yaptığım tek masraf... Kitaplarımın mukavva kutularda epeyi biriktiği bir dönemde, onları bir kitaplığa dizmek hevesine kapıldım. Paramızdan altı sıfırın henüz atılmadığı günlerdi. Cebimde elli milyon lira param vardı, parama uygun ucuz bir kitaplık satın alabilirdim. Mobilyacılar çarşısına gittiğimle, ayrıldığım bir oldu, zira yüz elli milyon liradan daha ucuz bir kitaplık yoktu. Aklıma aradığım kitaplığı bitpazarından bulabileceğim gelince oranın yolunu tuttum.

Bitpazarında, yol kenarındaki "Eski eşya Alınır-Satılır" dükkanlarında sergilenen eski eşyalara baka baka dolanmaya başladım. Eski eşyalarını satmaya getirenler, eski eşya satın almaya gelenler; yol epeyi kalabalıktı. Elektronik eşya satan, elektrikli cihazlar satan, elbise satan, ev eşyası satan bir sürü dükkan yan yana sıralıydı. Her eski eşya satan dükkana girip ikinci el bir kitaplık sorarak ilerliyordum. Ya yoktu, ya da var olanlar aradığım özelliklerde veya fiyatta değildi.

Yol kenarında eski kitap ve dergilerin sergilendiği bir tezgahın başında toplanmış birkaç öğrenci görünce gidip bakmak için heveslendiysem de, paramı sarf etmemem gerektiğine, önce kitaplık işini halletmem gerektiğine karar verip gitmedim. Oradan tam geçip gidiyordum ki, yanımdan geçen eski eşyalar yüklü bir at arabası dikkatimi çekti. Arabanın üstündeki eşyalara bir göz attığımda araya sıkıştırılmış kitaplığı gördüm. Tam istediğim gibiydi. Hemen arabanın ardından koşmaya başladım.

At arabasını kullanan adama ulaştığımda, ona, "Dayı! Dur hele!" diye seslendim.

Durmadı. Terslenerek, "ne istiyorsun?" diye karşılık verdi.

Araba hızında koşmaya gayret ederken, nefes nefese kalmıştım. "Arabadaki şu kitaplık... Onu bana satmanı isteyecektim."

"Elalemin malı satılır mıymış, töbe töbe..." diye söylenen arabacı, arabayı çeken beygiri kırbaçlayarak hızlandırdı. "Deh!..."

Koşu hızımı mecburen ben de arttırdım. Tık nefes, "satmak için getirmedi mi onları?" diye seslendim. Adam, arabanın peşinden koşup duran bir salağa baktığını belli eden bir tavırla, "eşyalar te ilerde Evkur var, onun. Alacaksan oradan alırsın," dedi.

Tam da nefesimin tükendiği andı. "Öyle desen ya dayı!" diye söylenerek koşmayı bıraktım. Biraz duralayıp nefesimi toparladıktan sonra Evkur yazılı bir tabela bulmak için bakına bakına yürümeyi sürdürdüm.

Aradığım tabelayı yolun sonunda buldum. Ben varana kadar at arabasındaki eşyalar dükkanın önündeki kaldırıma indirilmiş ve araba gitmişti. İçeri geçtiğimde kırk yaşlarındaki dükkan sahibiyle karşılaştım.

"Selamün aleyküm!"

"Ve aleyküm selam!"

Ona, "Kaldırımdaki şu kitaplığa bakmıştım," diyerek dışarıdaki kitaplığı işaret ettim.

Gösterdiğim yere bakmadı bile; "dışardaki eşyaların fiyatlarını henüz tespit etmedik, satılık değiller," dedi.

"Hay Allah! Çok da beğenmiştim."

"Aynısından depoda çok var," diyerek dükkanın arka kısmına açılan bir kapıyı gösterdi. "Bir bakın isterseniz."

"Bakayım..."

Ben bakayım, dediğim an adam "Ali!" diye bağırarak içerden birisini çağırdı. Arka taraftaki kapı açılıp da Ali ortaya çıkınca da ona, "arkadaşa depodaki kitaplıkları göster!" diye emretti.

"Gel, bakalım abi," diyen Ali'nin peşine takılıp depoya girdim. Depo denilen yer yüzlerce eşyanın istiflendiği devasa bir hangardı.

Kitaplıkların olduğu bölüme vardığımızda şaşırmadan edemedim. En az yirmi adet kitaplığın her biri bir birinden güzel görünüyordu. Dışardaki kitaplık bunları gördükten sonra gözümde düşüverdi. Albenisi biraz daha fazlaca görünen bir kitaplığın başında dikilip Ali'ye, "kaç bu?" diye sordum.

Ali, "kırk milyon abi," deyince cebimdeki paranın bir at arabası kiralayıp kitaplığı eve götürmeme yeteceğini düşünerek rahatladım. Kitaplığın alt tarafında yanyana ikişer çekmecesine vardı, bu özelliği de iyiydi, oralara kırtasiyelerimi filan koyardım. Çekmeceleri çekip sağlamlıklarını kontrol etmeye başladım. Tam üçüncü çekmeceyi çekip de kontrol ederken, çekmecenin içinde gördüğüm şeylerden gözlerim faltaşı gibi açılıp kaldı. Çekmeceyi hızla geri kapattım.

Telaşlı, "Tamam, bunu satın alıyorum," dedim. "Bir zahmet dışarıya taşıyalım da, parasını ödeyip götüreyim."

Ali, "ben çıkartayım. Sen de gidip öde parasını. Kırk milyon..." diyecek oldu, hemen sözünü kesip, "Tamam, şunu çıkartalım da öderim," dedim.

"Ben çıkartacağım dedim ya abi! Sen git, öde!"

"Olmaz! Beraber çıkalım!"

Bir, "tövbe, tövbe!" çeken Ali, kitaplığı sırtlayıp çıkartırken ben de peşine takıldım.

Patronun önüne geldiğimizde Ali'ye, "ben parayı öderken, sen şuradan bir at arabası bulup getirirsen," deyince,

"At arabaları az ilerde, köşede; gidip kendin çağır!" diye itiraz etti.

Patron, "Ali, müşterimi üzme de git çağır bir at arabası!" diye emretti. Ali, asık suratıyla araba çağırmaya gitti. O arada ben de elli milyon lirayı verip on milyon lira para üstü alarak cebime soktum.

Ali at arabasıyla beraber gelip kitaplığı arabaya yükledi.

At arabacı, "nereye gidecek bu?" diye sorunca, ona:

"Gökmeşan mahallesinde Şeker evlerine... Kaç paraya götürürsün?" diye sordum.

"On kağıdını alırım," deyince de,

"Tamam... Dehle de gidelim madem," dedim.

Arabanın arkasına oturdum. Hareket ettik. Giderken kitaplığın çekmecesini ağır ağır, dikkatlice açtım.

Çekmecedeki para balyalarını, sanki elimden kayıverecekmiş de yollara saçılacakmış gibi, itinayla ceplerime yerleştirdim. Her balyada bir milyar, beş balyada beş milyar lira... Aman Allah'ım, milyarder olmuştum!

Usulca arabanın arkasından yola atladım, hızla uzaklaştım. Zavallı arabacı indiğimin farkına varamadan arabayla uzaklaşıp gitti.

Hemen mobilyacılar çarşısına gittim. Değil ucuz bir kitaplık, dört dörtlük bir çalışma odası takımı alacaktım. En lüks mağazaya girip kasıla kasıla, "kendime şöyle çalışma masasıyla, kitaplığıyla, koltuğuyla bir çalışma odası takımı almak istiyorum," dedim. "En kaliteli malınız hangisiyse onu gösterin!"

Mağaza elemanları yağlı müşteri umuduyla her çeşit takımı göstermeye başladılar. Bordo rengi süper lüks bir takımda takıldım kaldım. "Bunun fiyatı ne kadar acaba?"

Adamlar, "bir milyar lira," deyince,

"Uygun," dedim. "Parasını ödeyeyim de, vereceğim adrese iletiverin!"

"Hay hay!"

Ödeme yapacağım masaya giderek, cebimden çıkarttığım bir balya parayı masanın üstüne bıraktım.

"Buyrun, burada tam bir milyar var..."

Kasiyer paraları aldı, baktı, evirdi, çevirdi, "bu paralar geçmez," dedi.

"Niçin?"

"Bunlar reklam parası, görmüyor musunuz beyefendi?"

Utancımдан kıpkırmızı kesildiğim an... "İyi mademki, ben istediklerimi almadan gideyim mademki..."

Oradan ayrılırken elemanlar sessizce gülmekteydiler, bense ağlamaya başlamıştım.

Ne olacaktı şimdi? Aldığım eski kitaplık da gitmişti. Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan da olmuştum.

Üniversite okumuş, bir kamu kuruluşunda yöneticilik yapmış biriyim. Haftada ortalama iki kitap okurum. Artı, bilgisayarda üyesi olduğum edebiyat sitelerinde hergün ortalama on, on beş şiir ve öykü okurum. Üstünkörü bir hesap çıkartmış olsak, bu yılda yüz kitaba, beş bin şiir ve öyküye tekabül eder. Kendim de naçizane öyküler ve şiirler yazan biriyim. Bunları geri zekâlı olan birisi yapamaz, değil mi?

Geçen günlerden birinde çok sevdiğim bir dostumun bir yazısı altına yorum yazarken, Aziz Nesin'in "Türk halkının yüzde altmış aptal," özdeyişinin, Türk halkının yüzde altmışının 'geri zekalı' olduğu anlamına gelmediğini, geri zekalılık ile aptallığın farklı şeyler olduğunu yazmıştım. Bunun doğru olduğuna dair laboratuvar testleri filan yapmış değilim, ama aynaya bakıp da kendimi her seyrettiğimde doğru olduğunu kendi gözlerimle görüyorum, çünkü oldukça zeki birisi olduğum halde Aziz Nesin'in bu yüzde altmışlık oranının tam da göbeğinde yer alıyorum. Evet! İtiraf etmekten dolayı çok utansam da, dürüstçe itiraf ediyorum işte: Ben koca bir aptalım. Anlattıklarımı okuduktan sonra biliyorum ki, bu acınası halime acı acı gülererek, siz de, "Aziz Nesin'lik herif sen de!" demektesiniz bana; değil mi?...